POLLY ZUBATÁ

Sloní nadělení

Lucy Astnerová

FRAGMENT

Polly Zubatá
Sloní nadělení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucy Astnerová
Polly Zubatá – Sloní nadělení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Lucy Astnerová

POLLY ZUBATÁ

Sloní nadělení

Ilustrovala Lisa Hänschová

FRAGMENT

Pro Philippa – i když nejsi silný jako slon,
stejně jsi ten nejlepší táta na světě!

Co to mžourá z lednice?

„Proklatě!“ Polly se zděšeně posadila na posteli a podívala se na staré kukačky pověšené vedle okna. *Ona zaspala!* Opravdu zaspala. A zrovna dnes, když měli jet na školní výlet, na který se těšila celé týdny! Obvykle Polly vstávala každé ráno ve čtvrt na osm, jenže teď dřevěné hodiny ukazovaly tři čtvrtě na osm! Za čtvrt hodiny se ze svého domečku vykodrcá otravná kukačka a spustí svou divnou píseň. A co hůř, za patnáct minut se Pollyina třída vydá do zoo.

Polly zasupěla vzteky. Proč jen ten zatracený budík dneska nezazvonil a neprobudil ji? Stačil jeden pohled na ciferník a měla jasno. „Ten krám se zastavil!“ Polly s budíkem naštvaně mrštila o zeď. Plastový kryt se s hlasitým prasknutím rozbil na tisíc kousků, které se jako konfety rozsypaly po podlaze. Zatímco se Polly oblékala, všechny plastové úlomky se samy od sebe během pár vteřin zase poskládaly. Polly už

si na svůj začarovaný pokoj zvykla. Bylo to docela praktické, obzvlášť od doby, kdy jí vyrostl velký ostrý špičák. Díky němu zjistila, že je skutečná upírka, a kdykoliv se rozčílí, je proklatě silná. A Polly se dokázala opravdu *hodně* naštvat. Teta Winnie její pokoj jednoduše začarovala, aby si mohla Polly vybíjet vztek, aniž by napáchala nějaké škody. Winifred byla totiž také upírka a od chvíle, kdy se Polly dozvěděla, že není normální dívka, se přestěhovala do Hamburku na hausbót své úžasně ztřeštěné pratety. Nejdříve se s její pomocí jen připravovala na zkoušku upírů před radou Sedmispáčů, ale pak tu zůstala, protože u Winifred prožívala bezvadná dobrodružství a našla si spoustu nových kamarádů. Ale hrome, proč ji dnes ráno teta Winnie nevzbudila? Vždyť přece věděla, že musí být Polly v osm hodin ve škole.

„Winniiiiiiie!“ Polly rozčíleně vyklopýtala ze dveří a seskála po schodech. Její začarovaný pokoj se nacházel na vrcholu věže a Polly musela dávat pozor, aby na křivých dřevěných schodech nezakopla a nesjela je po zadku. V nohách už totiž cítila, že okamžitě potřebuje svou obvyklou dávku džusu z krvavých pomerančů. Fujfujfuj! Polly ho úplně nesnášela, jenže když si upíři každý den nedají velkou sklenici tohoto džusu, zamotají se jim nejdříve nohy, poté se jim zamotá hlava a nakonec i jazyk. Proklatě! Polly už ho v minulosti několikrát zapomněla vypít a pokaždé mluvila, jako by strčila jazyk do mixéru.

To se dnes opravdu nesmělo stát! Ale stejně nechápala, co se děje. Většinou stačilo, když nenáviděný džus vypila až odpoledne. Proč se dnes začala motat už od rána, a navíc v den, kdy se jí nic nedařilo?

„Teto Winnie!“ Polly rázně otevřela dveře do Winifrediny ložnice. „Už je tři čtvrtě na…“ Potom se naštvaně odmlčela. Tetina postel zela prázdnotou. Zvláštní… Většinou se její prateta každé ráno ještě chvíli válela v posteli s šálkem čaje z jetulí. Jenže teď nebylo po Winnie ani stopy. A nejdivnější na tom všem bylo, že to vypadalo, jako by ve své posteli vůbec nespala. Strávila snad teta Winifred noc někde jinde? Polly si to neuměla představit. Včera se dlouho do noci zdržely v kuchyni a prateta jí vyprávěla o svém nejnovějším dobrodružství, které chtěla podniknout: expedici do *Pouště spálených podrážek*.

„Vyrazím hned, jakmile odjedeš na prázdniny domů k rodičům,“ oznámila jí Winnie hrdě a potřásla svými ohnivě rudými loknami. „Už mi zbývá jen najít vhodný dopravní prostředek. Potřebuju sehnat něco, co cestou zchladí má temperamentní chodidla.“

Polly drze nakrčila nos. „O tvé nohy strach nemám. Měla by sis radši zchladit hlavu, nebo se ti přepálí jako stará žárovka!“

Na to si připily lahodně sladkým čokoládovým mlékem a dál si povídaly. A teď teta Winnie najednou zmizela? A nic jí neřekla? Polly se zmocnilo neblahé tušení.

Dělo se něco divného… Nejdříve zaspala, potom se jí cestou dolů po schodech začaly motat nohy a nakonec se po Winifred slehla zem. Polly se to vůbec nelíbilo. Ani trošilinku…

Polly však teď neměla čas to řešit. Letmý pohled na tetin budík jí připomněl, že má být za dvanáct minut u školy. Proklatě! To bude těsné. Na čištění zubů nebyl čas, ale džus z krvavých pomerančů vypít musela. Zatímco Polly spěchala do kuchyně, začal ji svědit jazyk. Za pár minut bude říkat nesmysly. Už se jí motaly i ruce. Polly se třikrát přehmátla, než konečně uchopila stříbrnou kliku lednice. Potom otevřela dveře dokořán… a leknutím vykřikla.

„*Teto Winnie?!*"

Polly nevěřila svým očím. V lednici seděla její prateta a zmrzle na ni mžourala.

„P… P… Polly," koktala Winnie a zimou jí drkotaly zuby. „D… Díky. Už jsem se b… bála, že se d… dneska vůbec nenasnídáš."

Polly oněměle přihlížela, jak tetě od třesoucích se rtů stoupají obláčky páry.

„Ale co děláš v *lednici?!*"

Winifred se pomalu vysoukala ven a protřepala si ruce

a nohy. „Brrrr. Chtěla jsem vyzkoušet, j… jestli se na to dobře hodí. V… však víš. Na tu mou expedici do p… pouště."

Polly nevěřícně svraštila čelo. „Takže ty jsi vevnitř strávila celou noc?"

Teta Winnie nevinně pokrčila rameny. „Z… zapomněla jsem, že se ty d… dveře nedají zevnitř otevřít. Zatracený k… krám!" Naštvaně se po lednici ohnala, ale minula dveře o půl metru. „K… kruci! A teď mi navíc přimrzly k… kontaktní čočky!"

Polly beze slova pozorovala, jak si tetička Winifred mne mžourající oči, a potom se nahlas rozesmála.

„Hej! T… ty se mi směješ?" Winnie se musela strašně přemáhat, aby se také nezačala smát. „Radši zapni toustovač, aby mi ty čočky zase rozmrzly. Nebo budu brzo s… slepá jako ten tvůj kamarád Bystroočko!"

Polly se usmála a rychle strčila do toustovače dva plátky chleba. „Bystroočko si aspoň pořídil brýle. Možná bys o tom taky měla popřemýšlet, Weto Tinnie."

Weto Tinnie?! Polly si zděšeně zakryla pusu. Teď už se jí motal i jazyk. Winifred na ni nechápavě mžourala.

„Potřebuješ džus z krvavých pomerančů hned ráno?"

„Mydlíms, žjó…" Zatraceně! Ve skutečnosti chtěla říct: „Myslím si, že jo," ale místo toho, aby se tím teď zabývala, okamžitě sáhla do nejvzdálenějšího rohu lednice a vytáhla láhev džusu. S námahou ho nalila do sklenice

a vypila ji na jeden zátah. Ble! Teta Winnie se na Polly zmateně podívala svým zmrzlým pohledem.

„Obvykle se to přece stává až odpoledne. Ještě je moc brzo! Ukaž mi…“

„Moc brzo?“ Polly jí skočila do řeči a rychle se podívala na kuchyňské hodiny. Za šest minut osm! „Vůbec není brzo! Právě naopak! Musím sebou fakt hodit, nebo přijdu pozdě.“

A než jí Winnie stihla odpovědět, Polly s hlasitým prásknutím vyběhla ze dveří. Potom z toustovače vyskočily plátky chleba. Winifred kolem sebe slepě tápala, až konečně nahmatala stůl a položila si teplý chléb na oční víčka. I když nic neviděla, věděla, že to není jen tak, aby Polly svůj džus potřebovala už ráno. Určitě to mělo svůj důvod. A Winnie tušila, co to způsobilo. Že by Polly…?

Winifred se s povzdechnutím zakousla do teplého toustového chleba. Musela si na odpověď počkat, až se Polly vrátí domů.

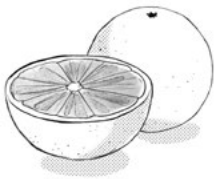

Proklatá srážka

Naštěstí jí mamka s taťkou během jejich minulé návštěvy přivezli kolo. Doma u Baltského moře vozila máma Polly do školy autem. Nacházela se totiž v sousedním Schönbergu, příliš vzdáleném od jejich statku, než aby tam mohla dojet sama. Ale tady v Hamburku se vyplatilo mít kolo. Obzvlášť v den, jakým byl ten dnešní! Pokud si Polly pospíší, mohla by ke škole přijet včas.

Na školní výlet do zoo se těšila celé týdny. A nejen proto, že dnes nemusela protrpět nekonečné hodiny matematiky. Nejvíc ze všeho se těšila na Robertu. Bystroočko se nemohl dočkat, až se ty dvě konečně seznámí. Jakmile si Polly na svého malého přítele vzpomněla, nemohla si pomoct a musela se usmát. Bystroočko nebyl obyčejný kamarád. Byla to létající myš. Přesněji řečeno netopýr. Pollyin upíří zub jí totiž kromě nadpřirozené síly propůjčoval i schopnost mluvit s tímto tvorečkem. Díky tomu nastalo sice během zkoušky Sedmispáčů pořádné pozdvižení, ale od té doby už si na netopýra všichni zvykli a nikoho nepřekvapilo, že často poletuje kolem Polly

a záhadně píská. Tedy všichni, kteří věděli, že je Polly upírka…

Pollyin kamarád Pavel její tajemství znal a ani on už se nemohl výletu do zoo dočkat. Jeho mamka Zuzana pro krátkozrakého Bystroočka dokonce vyrobila brýle z kontaktních čoček, takže konečně viděl jasně. Tak jasně, že se netopýr okamžitě poprvé v životě zamiloval. Do Roberty, sloní dámy ze zoo.

Polly se zasmála a potřásla hlavou. Kam vlastně zmizel? Myslela si, že ji Bystroočko už časně ráno vyžene z postele, protože se ohromně těšil, až jí Robertu představí.

„Určitě se ti bude líbit!“ oznámil jí včera odpoledne. „Roberta je má největší láska!“ Potom i navzdory tomu, že měl brýle, narazil do stropu a zřítil se jí do dlaně. Polly nedokázala potlačit smích.

„S tou velkou láskou máš rozhodně pravdu. Vždyť Roberta je slonice a ty jsi sotva větší než pěst.“ Bystroočko se rozpačitě začervenal a vyletěl z Pollyina pokoje divokým přemetem. Ta Roberta byla asi opravdu fantastická…

Polly vražedným tempem pádila ulicí a rychle se mrkla na hodinky. Proklatě! Za tři minuty osm! V dálce zahlédla, jak se na semaforu na hlavní ulici rozsvítila zelená. Teď měla šanci! Musela to stihnout! Polly námahou přivřela oči a šlápla do pedálů. Ale co to bylo? Najednou

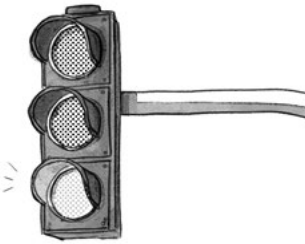

spatřila červené světýlko, jenže se nenacházelo na semaforu! Pohybovalo se. Vlastně se řítilo přímo na Polly. Světlínek! To už bylo trochu moc! Mohl být dnešní den ještě šílenější?

Když se Polly připravovala na zkoušku Sedmispáčů, naučila se o světlíncích všechno možné. Tato létající světýlka se řadila mezi fantastické tvory – živočichy, kteří byli pro upíry velmi důležití, ale ve světě „bezzubých" (tak nazývali upíři normální lidi) nehráli žádnou roli. Světlínci byli rychlí a spolehliví, ale hlavně velmi nápomocní, protože varovali upíry před nebezpečím. Jenže aby zjistila, co jí hrozí, musela by Polly zběsile poletujícího světlínka nejdříve chytit. Bohužel na to neměla vůbec čas. Na semaforu stále ještě svítila zelená a Polly už zbývalo ujet jen nanejvýš dvacet metrů. Když se teď nezastaví, mohla by to ke škole stihnout včas! Polly šlapala do pedálů jako mistr světa – a hurá! Na semaforu skočila červená až poté, co přejela přes křižovatku.

„Polly Zubatá je nejlepší!" Polly se sebejistě ohnala po světlínkovi a úspěšně ho polapila. Když však v příštím okamžiku zabočila do Tornquistovy ulice, z jednoho domu právě vyšel nějaký muž s hromadou balíčků a dopisů v náruči.

Polly si ho ve svém radostném opojení nevšimla a nestihla včas zastavit.

Zděšeně vykřikla a narazila do něj. Oba tvrdě přistáli na zemi. Au!

I když měla Polly na hlavě helmu, točil se s ní celý svět…

„Kam to koukáš?!“ Muž se namáhavě postavil na nohy a vrhl na ni rozzlobený pohled. „Tady není stezka pro cyklisty!“

Polly se snažila na muže zaostřit, ale ještě stále jí před očima tančily hvězdičky. Měl na sobě žlutočernou uniformu, tmavě modrou kšiltovku, která mu nárazem sklouzla hluboko do čela, a tvářil se naštvaně.

„Ztratila jsi řeč? Co kdyby ses omluvila?“ Vztekle ukázal na dopisy a balíčky rozházené všude kolem. „Podívej se na ten binec!“

Pošťák! Polly se konečně rozjasnilo a uvědomila si, že srazila listonoše! I když ne zrovna přátelského. Jeho kolo stálo zaparkované o pár metrů dál.

„Omlouvám se…“ Polly si provinile narovnala helmu a vstala. „Nechtěla jsem do vás narazit. Ale dneska ráno opravdu strašně spěchám…“

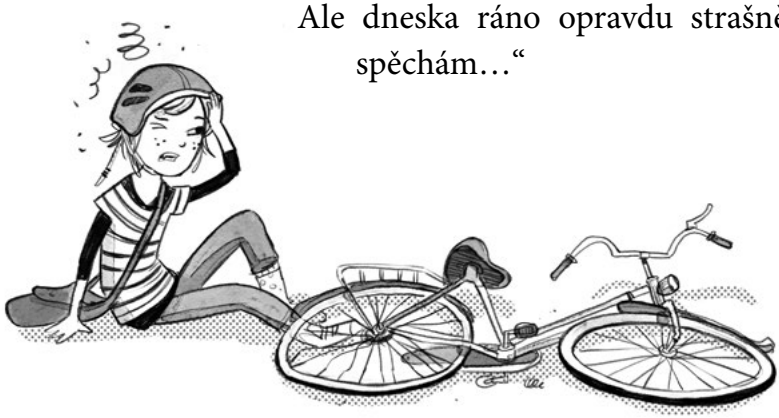

„A já snad ne?!“ skočil jí pošťák do řeči. Vztekle sebral ze země pár dopisů a vrhl na ni naštvaný pohled.

Polly polkla. Měl oči šedé jako ledové vody Baltského moře. A když si rovnal kšiltovku, Polly spatřila na jeho čele jizvu. Vypadalo to, jako by žhnula vzteky.

„Je mi to vážně líto. Jestli to můžu nějak napravit, tak…“ Polly mu strčila do ruky pomačkaný balíček, ale hubený šlachovitý muž o něj najednou úplně ztratil zájem. Zaměřil svou pozornost na něco jiného.

„Páni! To jsou ale dva obrovské špičáky…“

Dva?! Řekl právě ten vzteklý pošťák, že má *dva* špičáky? Pollyina ruka rozčíleně vyletěla k její puse, ale stačilo, aby si sáhla jen na horní ret. Nebylo pochyb o tom, že její upíří zub byl velký. Byl dokonce tak obrovský, že mohl vyvolat podezření i v lidech, kteří její tajemství neznali. Ale proč ten protivný chlápek mluvil o *dvou* zubech?

Polly si nejistě přejížděla prstem po čelistech, když vtom překvapeně vykulila oči. Skutečně tam byl! V dolní čelisti se jí objevil nový zub! Nebyl tak velký jako ten horní, ale rozhodně měla nový ostrý špičák. Jak se to přihodilo? A hlavně *kdy*? Polly začalo všechno pomalu docházet… Proto potřebovala džus z krvavých pomerančů už časně ráno. A proto měla horší závratě. Teď to konečně dávalo smysl. Polly vyrostl přes noc druhý upíří zub! Zděšeně stiskla rty pevně k sobě. „Hufím huž ít!“

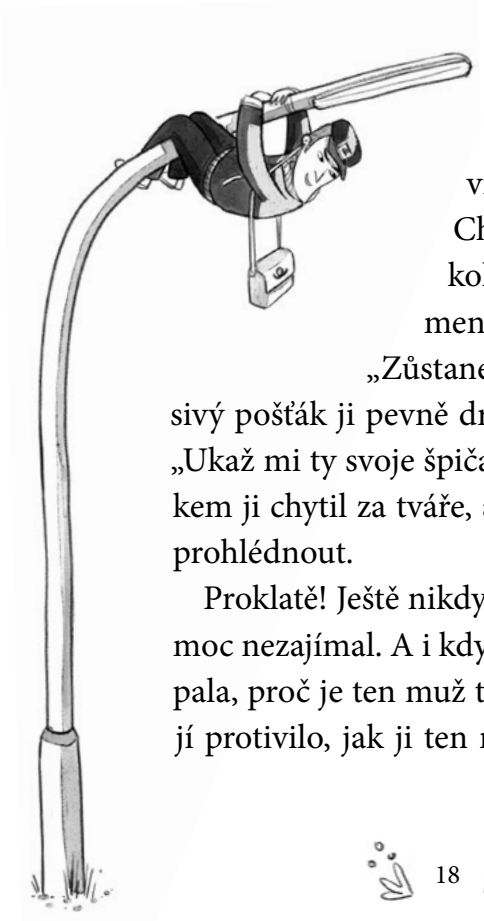

„Cože jsi to teď říkala?“ Listonoš podezřívavě přimhouřil oči.

Polly trošičku pootevřela rty. „Musím už jít!“ Chtěla právě nasednout na kolo, ale ucítila na svém rameni dotek ledové ruky.

„Zůstaneš tady, mladá dámo!“ Děsivý pošťák ji pevně držel a zvědavě se usmíval. „Ukaž mi ty svoje špičaté tesáčky!“ Pevným stiskem ji chytil za tváře, aby si mohl její zuby lépe prohlédnout.

Proklatě! Ještě nikdy se nikdo o její špičák tak moc nezajímal. A i když teď měla už dva, nechápala, proč je ten muž tak zvědavý. Ale hlavně se jí protivilo, jak ji ten neomalený chlápek držel.

To se přece nedělá! Ani normálním dětem, a už vůbec ne opravdové upírce, jakou byla Polly. Bleskurychle překvapeného chlapíka popadla za límec, vztekle vykřikla a hodila ho na pouliční lampu. O dvě vteřiny později sjel z nebe blesk a hlasitě udeřil do popelnice. Sedmispáči! Samozvaná upíří policie neměla absolutně smysl pro humor… Kdykoliv jim jeden z jejich pomocníčků pošeptal, že nějaký upír zneužil svou kouzelnou moc, seslali na něj varování v podobě blesku. Polly protočila oči a podívala se na oblohu. „No jo, chápu! Ale co jsem měla dělat? Popadl mě a nechtěl mě pustit. Takhle se k Polly Zubaté nikdo chovat nebude!"

Potom nasedla na kolo a rychle pádila pryč.

Něco jí však na tom pošťákovi nesedělo. Když ho Polly vyhodila do vzduchu, vůbec nezakřičel. Místo toho se pevně chytil lampy a fascinovaně na ni hleděl. A když se na něj Polly na krátký okamžik otočila, zdálo se jí, že se dokonce usmívá. Jenže jeho úsměv vypadal zatraceně zlověstně…

Nový zub

„Zub?“ Pavel na ni nevěřícně koukal. „Takže… tobě fakt vyrostl nový *upíří zub*?“

Polly svou třídu na poslední chvíli dohnala. Když se k nim celá uštvaná konečně přidala, její spolužáci i s paní Dolíčkovou už mezitím vyrazili od školy směrem na autobusovou zastávku.

Teď Polly seděla v autobuse vedle Pavla, pořád ještě popadala dech, přikývla a pošeptala mu: „Jo, objevil se mi druhý upíří zub. A nejdivnější je, že jsem si toho vůbec nevšimla!“

Pavel svraštil čelo. „Ani když sis čistila zuby?“

Polly se na něj nevinně podívala. „No jo, já… jsem na to ráno neměla čas. Nejdřív se mi rozbil budík, potom jsem tetu Winnie vysvobodila z lednice a…“

„Cože? *Z lednice?!*“ Pavel se rozesmál. „Ach jo, vy se doma fakt nenudíte!“ I když Polly dnes ráno nebylo vůbec do smíchu, nemohla si pomoct a také se usmála. Pavlova radost a nadšení ze všeho, co souviselo s vampirismem, byly prostě nakažlivé. A přesto si Polly občas

přála, aby trochu té nudy zažila. Jenže Pavel už zase hořel nedočkavostí.

„A jakou kouzelnou schopnost díky němu máš?“

Kouzelnou schopnost? Proklatě. O tom Polly ještě nepřemýšlela. „Nevím. Možná… možná žádnou.“

„Ty nemáš žádnou novou moc?!“ Taková odpověď se Pavlovi asi nelíbila.

„Aspoň jsem si toho zatím nevšimla. A teta Winnie má jenom dva čarovné zuby…“

„Tvoje teta má ale mnohem menší zuby než ty!“ Pavel se na Polly odhodlaně zahleděl. „Ukaž mi ho!“

Polly rozpačitě otevřela pusu. Její zrzavý kamarád přimhouřil oči a prohlédl si nový špičák. „Hm. Je docela ostrý, ale není tak velký jako ten první…“

„Tak vidíš!“ Polly se spokojeně usmála. „Když je menší, třeba ani žádnou kouzelnou moc nemá. Mně by to každopádně nevadilo.“ Polly se ta představa opravdu docela líbila. Každá nová schopnost s sebou přinášela spoustu dobrodružství. Ale Polly měla pocit, že je její život zajímavý až až. Od doby, co nebydlela doma s rodiči u Baltského moře, se všechno od základů změnilo. Dřív bylo pro Polly největším dobrodružstvím, když se každé odpoledne

projela se svou nejlepší kamarádkou Leni na ponících Gulášovi a Polévce. Nebo když pozorovala svou sestřičku Lotti, jak zkrášluje krémem na boty jedny z tátových hezkých kalhot. Místo toho teď žila v nevšedním světě upírů a byla obklopená světlínky, mluvícím netopýrem a samozřejmě Izabelou – dívkou z prázdného rámu, který visel na stěně v Pollyině pokoji. Pokud k tomu člověk ještě připočítal bláznivá dobrodružství tety Winnie, naprosto to Polly stačilo. Další kouzelnou schopnost opravdu nepotřebovala.

Jenže Pavla ta představa fascinovala. „Nebylo by skvělý, kdybys uměla lítat?“

„Lítat?“ Polly se nad tím zamyslela. „A co bych ve vzduchu dělala?“

„To je přece jasný! Mohla by ses vytentovat na lidi, který nemáš ráda. Jako ten holub, co nedávno pokadil mámu.“ Pavel se drze usmál a Polly se rozřehtala.

„I kdybych uměla lítat, Sedmispáči by mi něco takovýho asi stejně nedovolili. Vždyť víš, že ti staří ochrapové nechápou žádnou legraci.“

„Tak dobře.“ Pavel pokrčil rameny. „Lítaní teda ne. Ale nebylo by super, kdybys uměla čarovat s čokoládou?“

„Jak to myslíš?“

Pavel se podíval na obložený chléb, který měl ke svačině, a povzdychl si. „No, že bys dokázala proměnit chleba s paštikou v čokoládu! To by se mi zrovna dneska hodilo…“

Polly se usmála a zavrtěla hlavou. A potom jí obličej osvítil blesk. „Prosím, usmějte se do objektivu!“

Polly se rozčíleně otočila a zadívala se na mobil své spolužačky Grety. Okamžitě se přestala usmívat. Greta protočila oči a odfoukla si z čela nezkrotné černé lokny.

„Ale no tak! Musím pořídit z výletu nějaký fotky, tak se trochu usmějte. Nebo se chcete radši tvářit jak kakabus?“

Polly s Pavlem se na sebe nejistě podívali. Když byla Polly ve třídě nová, Greta jí dělala ze života peklo. A nejen jí. Se svým psem Hackim, který jí údajně ukousl půlku ucha, šikanovala Pavla a některé další žáky. Jenže potom Polly s Bystroočkovou pomocí zjistila, že si to Greta vymyslela. Hacki byl ve skutečnosti moc hodný a nikdy by nikomu neublížil. Od té doby Greta nechávala děti na pokoji. Přesto Polly jejich usmíření příliš nevěřila. Greta už měla určitě za lubem nějakou další zlomyslnost, a proto jí Polly nechtěla dopřát pohled na své špičáky. Kromě Pavla žádný ze spolužáků nevěděl, že je upírka… Takže místo toho, aby se šťastně usmála do objektivu, si zkřížila paže na hrudi.

„Myslela jsem, že jsou mobily ve škole zakázaný.“

Greta vzteky zasupěla. „Zaprvé, tohle není *mobil*, ale iPhone. A navíc nejnovější model!“ Potom hrdě přejela prstem po zlatém krytu. „A za druhé, nejsme ve škole! Paní Dolíčková mě pověřila tím, abych všechno vyfo…“

Dál se Greta bohužel nedostala, protože řidič autobusu zanadával a prudce dupl na brzdu. Pneumatiky zaskřípaly, děti se začaly vyděšeně překřikovat a Greta svůj drahý telefon jen tak tak ochránila před tím, aby jí vyklouzl z ruky.

„Copak mu úplně přeskočilo?!“ Řidič naštvaně vystrčil hlavu z okna. „Málem jsem tě srazil!“

Teď to Polly také uviděla. Z vedlejší ulice vyjel cyklista ve žlutočerné uniformě a bez varování vletěl do křižovatky. Polly si nevěřícně promnula oči. Ale to byl přece…! Byl to snad…?! Proklatě!

„To je ten pošťák, kterýho jsem předtím vyhodila na pouliční lampu!“

Pavel se na svou kamarádku užasle podíval. „Ty jsi někoho hodila na lampu?“ Polly přikývla a beze slova přihlížela, jak listonoš zmizel mezi dvěma zaparkovanými auty. Kolo, kšiltovka… nepochybovala o tom, že to byl on! Ale co tady ten protiva pohledával? Mohla to být skutečně jen náhoda, že na sebe narazili dvakrát během jednoho rána?

Polly se zamyslela a autobus se zase rozjel.

„Držte se!“ zavolal na děti řidič a protloukal se ranním velkoměstským provozem.

Pavel pořád čekal na vysvětlení. „Takže ty jsi hodila pošťáka na lampu? Jen tak?“

„Ne, samozřejmě že jsem ho tam nehodila *jen tak*.“

Polly se rozpačitě kousla do rtu. „Dost si na mě dovoloval! A potom mě chytl a chtěl, abych mu ukázala zuby."

„Zuby?" Pavel naštvaně svraštil čelo. „Proč se zajímal o tvoje zuby?"

Polly si povzdychla. „Nevím. Ale nemám z toho dobrý pocit. Vůbec se mi to nelíbí…"

Jak Roberta vyváděla

„Polly, Polly, Polly!“ Sotva třída prošla branou do zoologické zahrady, vrhl se Bystroočko z koruny stromu rovnou na svou kamarádku. Byl tak zaslepený nadšením, že mu ani jeho brýle nepomohly. Narazil Polly do ramene a s pištěním se zřítil do štěrku. Polly rychle netopýra zvedla a strčila si ho do kapsy od bundy, dřív než si toho malého nezbedníka stačil všimnout nějaký spolužák. Potom se usmála a mrkla na Pavla.

I když Bystroočkovi nerozuměl, bylo mu jasné, z čeho je tak nervózní.

„Někdo se tady nemůže dočkat, až nám představí svoji Robertu…“

Bystroočko vykoukl z Pollyiny kapsy. „Kde jste se tak zdrželi? Už na vás čekám celé hodiny!“

Polly se zasmála a podívala se na hodinky. „Vždyť zoologická zahrada otevřela teprve před pár minutami.“

„No a? Víš, jak pomalu ubíhá čas, když jde o tvou velkou lásku?“ Netopýr si zasněně povzdychl. „Pár minut ti připadá jako věčnost! Nekonečně dlouhá věčnost!“

Polly se na Pavla usmála. „Myslím, že musíme jít nejdříve k výběhu se slony."

„Ale ne!" skočil jí Bystroočko do řeči. „Roberta dnes není ve výběhu." Polly se na svého malého kamaráda zmateně podívala.

„Ona není ve výběhu? A kde teda je?"

„Myslím, že vím, kde Bystroočkova přítelkyně vězí." Pavel se usmál a ukázal na velkou ceduli na okraji cesty, na které stálo:

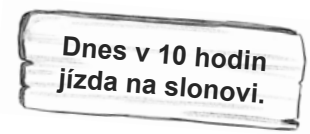

Polly zvědavě nakoukla do kapsy. „Takže to znamená, že se budeme moct projet na Robertě?"

Bystroočko si blaženě povzdychl. „Říkal jsem ti, že je Roberta to nejpůvabnější stvoření na světě. Klidná, elegantní a má moc ráda děti! Nemůžu se dočkat, až se naše vlastní ratolesti budou prohánět ve větvích…"

Polly se rozesmála. „Chceš tím snad říct, že vy dva s Robertou chcete mít *potomky?!*"

Teď vyprskl smíchy i Pavel.

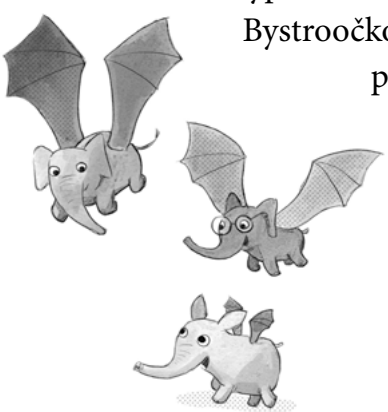

Bystroočko se na oba kamarády pohoršeně podíval. „Můžu o tom aspoň snít, ne?" Naštvaně se vyškrábal z Pollyiny kapsy a odletěl do křoví. „Chcete se dál vysmívat mým citům, nebo mě budete konečně následovat?"